

La quarta Eurocopa de la selecció espanyola

La connexió entre Lamine Yamal i Nico genera l'1-0 i Cucurella assisteix Oyarzabal (86') en el 2-1 definitiu després de l'empat d'Anglaterra

TENNIS WIMBLEDON

Alcaraz s'exhibeix, supera Djokovic per 6-2, 6-2 i 7-6 (4) i aixeca el seu quart gran eslam

0,5
EUROS

L'ESPORTIU

INFORMACIÓ, OPINIÓ I ANÀLISI

SUCCESSOR D'EL 9 ESPORTIU CATALUNYA

Entrevista a **JOAN SAGUÉ**
Excapità del Girona

“**QUE MARXI
EL JUGADOR
QUE VULGUI,
PERÒ QUE NO
MARXI MÍCHEL**”

X.M.

CICLISME TOUR

El Pirineu, de Pogacar

L'eslovè respon a l'atac de Vingegaard tornant a entrar sol, arrodoneix el cap de setmana i afrontarà la tercera setmana amb més de 3 minuts d'avantatge

OLIMPISME

La flama arriba a París

La torxa fa un recorregut per la ciutat com a preludi dels Jocs

Joan Sagué EXJUGADOR DEL GIRONA FC DURANT VUIT TEMPORADES (1985-1993) I EXCAPITÀ

“És molt més exige

RECONeixEMENT • “La trajectòria actual del Girona ha donat valor a molta feina que havíem fet un munt de jugadors”, diu el tercer jugador amb més partits **CLAU** • “Que marxi el jugador que vulgui, però que no marxi en Míchel. És l'artífex de tot plegat, juntament amb Cárcel”

Xevi Masachs
FIGUERES

Joan Sagué Turon (Girona, 1967) és un aficionat fix a Montilivi. Aquesta última temporada, no més es va perdre la visita del Madrid, “per un viatge programat de feia temps”. A Montilivi, jugant-hi durant vuit temporades (1985-1993), és un dels futbolistes amb més partits disputats com a blanc-i-vermell. Però ho relativitza, perquè té clar que no és el mateix acumular partits en un mateix equip a tercera o a segona B que a l'elit. “Aquesta entrevista no la faríem si el Girona no fos on és”, diu amb tota naturalitat.

Vuit temporades al Girona i sis al Figueres, i capità dels dos equips. Es pot ser de tots dos? Jo crec que sí. Històricament hi ha hagut molts jugadors que han estat en tots dos equips. Quan jo jugava, el Figueres estava per sobre. Malauradament, es van girar les tornes quan jo vaig anar cap a Figueres. La rivalitat ve de temps enrere, però, més enllà d'això, crec que es pot ser dels dos equips perfectament. És més, trobo molta gent de Figueres i de l'Empordà a Montilivi.

Deu anar molt més a Montilivi que a Vilatenim. Sí, evidentment. Jo, malauradament, de futbol de primera divisió n'he vist molt poc en directe. Per què? Perquè, bàsicament, també en aquella època jugava els diumenges a la tarda. Era pràcticament inviable poder veure partits de primera. Ara, tenir partits de primera divisió a mitja hora de casa és un luxe.

Ara que són tot alegries a Montilivi, hi va viure de tot. Algunes d'alegres també! Dos ascensos: el primer perquè per una reestructuració pujaven més equips [1988/87], i l'altre, perquè quedem campions de tercera i ho vam celebrar bé [1988/89]. Una de les millors alegries. I també, per exemple, l'any que ens vam classificar per al *play-off* 1991/92, amb la trajectòria que portàvem durant

L'ascens a Salamanca era una oportunitat de professionalització per al club i per a molts. Va acabar pujant el Vila-real, i mira'l

tota la temporada, va ser una gran alegria. Després hi ha la decepció de no pujar, però jo crec que, en l'aspecte humà, aquella plantilla va donar un exemple de solidaritat, d'honradesa, de professionalitat. I plantejar-nos fer el *play-off* en les circumstàncies en què estàvem, jo crec que és una de les grans alegries. I precisament jo era un dels capitans, juntament amb en Pep Boada i en Pep Mercader, i vam haver de gestionar moltes coses d'àmbit intern de vestidor i de problemes amb la plantilla.

Van trobar a faltar suport del club. També d'institucions? Jo crec que sí, que llavors, si s'hagués apostat per fer un pas cap a la professionalització del Girona, hi havia d'apostar més gent. Jo ho he dit sempre. S'estava fent la construcció de Fontajau i el Valvi era a primera. Crec que l'aposta de l'Ajuntament va ser pel bàsquet. Amb el temps, per sort, hem pogut veure que poden cohabitar els dos esports, i més i tot. Hi ha mercat per a tothom si les coses es fan ben fetes.

Aquell ascens del 1992 hauria pogut canviar moltes coses. Per al club, però també per a jugadors com vostè, d'aquí. Com va passar el 2008. Evidentment. Jo, per exemple, tenia 25 anys, estava en plenitud de forma, i hauria estat una possibilitat, sense marxar de Girona, de professionalitzar el club. Va pujar el Vila-real, que venia d'una trajectòria més o menys com la del Girona. I mira'l. És cert que hi havia un grup potent a darrere, però a partir d'aquí van passar etapes a sego-

Tenir la Champions a casa és espectacular. Tocarà fer sacrificis, però ho hauríem firmat tots. Hem de saber d'on venim

na A, a primera, van tornar a segona A i estan consolidats a primera, que espero i desitjo que sigui el que li passi al Girona ara.

Va jugar més de 400 partits a segona B, entre el Girona i el Figueres. L'espina és no haver fet el salt a segona A? És una espineta, sí. Una promoció amb el Girona i tres amb el Figueres. M'hauria agradat tastar la segona A. A Figueres, es va intentar tornar-hi, no es va poder, i cada vegada va costar més.

Tampoc ho va deixar tot pel futbol. N'hi ha que proven aventures a qualsevol racó o en altres lligues i tot. Jo estudiava, amb 22 anys m'havia tret la carrera d'econòmiques. Vaig començar a treballar i ho compaginava amb el futbol. Sempre havia entès, potser també perquè no era prou bo, que el futbol era una cosa de més a més, i m'ho passava bé. Sí que hi havia hagut alguna oportunitat. Havia estat parlant amb l'Espanyol, per anar a l'Hospitalet, al filial, però el primer equip estava per baixar a segona. En Xavi Agustí m'ho va treure del cap. “Acabaràs anant a un filial de segona”, em deia. I la comoditat d'estar a casa també hi va ajudar.

Va coincidir amb Delfi Geli i la seva explosió. El va impactar? Era molt jove, va quedar pitxitxi de la tercera divisió, i tant a ell com al porter Morales els van fitxar per al Barça B. Després se'n va anar a l'Albacete, Floro el va posar de lateral i mira quina carrera. La trajectòria l'aval-

El Girona ha anat creixent i hi ha jugadors que han fet xifres rècord. I vostè es manté com un dels jugadors amb més partits. Què li diu això?

És un orgull. Però el que tinc clar és que la trajectòria actual del Girona ha donat valor a molta feina que havíem fet un munt de jugadors. I jugadors que malauradament no han pogut ni viure els èxits del Girona, perquè ja no hi són. No em diu res més. A títol individual, que ja estava content amb la trajectòria. Que ara et trobis un reconeixement, sempre agrada.

Isidre Sala, Fèlix Farró, Joan Sagué... Institucions. Tots aquests jugadors vam viure el Girona en blanc i negre, i ara és el Girona en color. L'exigència del futbol professional no té res a veure. Borja García, 233 partits. Això té tant o més mèrit que el meu. Els d'ell són tots en futbol professional. Cal ser honrat. És molt més exigent el futbol d'avui que el d'aquella època.

El que no ha canviat tant és l'estadi. Home, sí que ha canviat. Si agafes el terreny de joc, que és una catifa, o la il·luminació, ha canviat molt. Entenc que tot el creixement ha enganxat una mica a contrapeu i hem de tenir una mica de paciència. Havien apostat ara per la ciutat esportiva, i encara no estava feta que ja ens enganxa la Champions. Jo crec que hem de tenir paciència. Evidentment, quan vas a fer cua al bar i t'hi estàs un quart d'hora, això molesta. Però entenc que les coses es canalitzaran i es faran com toca.

Hi haurà moltes limitacions d'aforament en la Champions. Hauria entès marxar a Barcelona? No, no ho hauria entès. Segurament des del punt de vista econòmic era el més interessant i convenient, però, de cara a molta gent, anar a Barcelona suposa un problema. Per anar-hi, has de fer festa a la tarda. En canvi, poder tenir la Champions a mitja hora de casa és espectacular. Que haurem de tenir el

Joan Sagué, a Figueres ■ X.M.

sacrifici de perdre'ns-en, sí, n'hem de ser conscients. Però fa un any ho hauríem firmat tots. Hem de ser realistes amb el que som del Girona i no oblidar d'on venim.

Esportivament ha posat el llistó altíssim. Ara costarà. Evidentment que costarà. Però jo dic que marxi el jugador que vulgui, però que no marxi en Míchel. És l'artífex de tot plegat, juntament amb Cárcel. L'estil de joc és un segell de Míchel. La manera de gestionar i motivar la plantilla, també. Molt més enllà de l'entrenador, crec que és una gran persona, i no el conec personalment. Que marxin jugadors ho vam patir l'any passat, amb Oriol Romeu i compa-

nt el futbol d'ara"

El test

Una amistat feta al futbol.
Albert Planagumà.

Un company que el va impactar.
N'hi ha molts. Diria la qualitat tècnica de Pep Mercader.

Un davanter rival malson.
Toni Barnils (Manlleu). Hi va haver molta rivalitat. I amistat.

Un jugador d'ara en qui s'emmi-rallaria.
Per posició, malament, perquè ha desaparegut [lliure]. Pel fet d'estar ben posat, David López podria ser un bon referent.

Waldo Ramos o Xavi Agustí?
Tots dos! Són antagònics però es complementaven molt bé. En Waldo, amb 18 anys, em va posar de titular indiscutible al Girona. I amb en Xavi Agustí hi he passat les millors èpoques.

El millor record en el futbol?
La temporada 1991/92, la del Salamanca. A títol personal i d'equip, és el record més bo.

El pitjor?
L'any del descens amb el Girona [87/88]. L'embolic amb Alfons Muñoz, que en demanem la dimissió... Un any molt lleig.

El millor record d'aficionat?
Qualsevol partit d'aquest any, o el Girona-Madrid del 2017.

I el pitjor?
El Lugo. Rematat amb el Saragossa al cap de vuit dies.

nyia. I *chapeau* per Quique Cárcel i el seu equip. Alguna cosa ben feta hi ha.

Michel ha rebut tota la confiança de Cárcel, i el director esportiu, la del club. L'estabilitat també és clau, per a vostè, que ha viscut etapes sense?

Sí. A mi em fa gràcia la gent que diu que és pel City. La majoria de jugadors venien de passar-ho malament i tenen una ambició i unes ganes que els fa créixer. I quan veuen que les coses surten bé, es van envalentint. El conjunt de l'entrenador i dels jugadors veterans, que suposo que per això també els mantenen, fa que els joves amb molt de talent toquin de peus a terra. Per això el mèrit de jugadors com Juanpe o Juan Carlos.

Ara que s'ha arribat fins a la Champions, a què creu que ha d'aspirar el Girona?

Jo crec que si poguéssim estabilitzar l'equip a primera divisió, ja seria molt bo. No patir per salvar-nos i lluitar entre els deu primers, seria ideal. I fer créixer el futbol de base perquè se'n nodreixi el primer equip. Tot s'ha globalitzat tant que és impensable poder retenir el talent aquí, sobretot quan ha rendit tant, i crec que seria un gran èxit estabilitzar l'equip a primera.

Socialment s'ha anat expandint per la demarcació. Ha d'ambicionar més?

Jo em conformaria que mantinguéssim el que som. No hem de pretendre ser el segon equip de Catalunya, el tercer o... M'és igual aquesta dinàmica. El que

fa goig és anar a l'estadi i veure un munt de mainada que són del Girona. Hem d'anar creixent en això. Després, si som el segon o el tercer, ja es veurà.

Ara l'Olot ha tornat a 2a FEF, però hi havia força salt entre el Girona i la resta. Troba a faltar equips gironins més amunt?

El que trobo a faltar és el futbol de les comarques que s'ha perdut una mica. Suposo que el fet de tenir futbol a la televisió a totes hores s'ho ha carregat tot una mica. Vas a aquests camps, que la veritat és que no estic massa avesat a anar-hi, i hi pot haver 200, 300 o 500 persones, si no és un partit puntual de molta rivalitat. Es troba a faltar. Però la societat també ha canviat i hi ha molta més diversitat d'ofertes d'oci.

Ha tingut el cuc d'implicar-se en el futbol amb algun altre rol?

Em vaig treure el carnet d'entrenador, pel buit després de jugar i perquè ho vam fer amb ex-companys. Vaig entrenar un parell d'anys a regional, però compaginar-ho tot era lligar-me massa i ja n'estava cansat.

Com a economista, com valora el salt immens que farà el presupost del Girona?

És el futbol d'avui en dia. Es multipliquen els ingressos. I veus el fitxatge de l'Aleix, que deixa 18 milions a la caixa. Aquestes magnituds s'han de saber gestionar. I aquí entenc i confio que el suport i la solvència de la gestió dels que manen hi ajudi. ■

NOU TOYOTA YARIS HYBRID

DISSENYAT PER A LA CIUTAT.
PREPARAT PER A TOT I MÉS

TOYOTA JAPAND 21
www.japand21.toyota.es

C. Antoni Barnés i Gultresa 8, 17005 GIRONA
Telf: 972 476 406

Avda. Europa 50, 17300 BLANES
Telf: 972 358 302

Emissions CO₂ (g/km): 85 - 116. (WLTP). Consum mitjà (l/100 km): 3,8 - 5,1 (WLTP). * Consulteu condicions a www.toyota.es

FINS A

15

ANYS DE
GARANTIA*
TOYOTA RELAX

Álvaro Morata aixeca el trofeu de l'Eurocopa, ahir, a l'estadi olímpic de Berlín ■ EFE

Lògica futbolística

FINAL • El combinat estatal és millor que Anglaterra i s'imposa amb dianes de Nico Williams i Oyarzabal, assistits pels catalans Lamine Yamal i Cucurella, i aixeca el quart títol **JOC** • L'atacant de la Real Sociedad decanta la balança al minut 86 i deixa en no res l'empat que havia posat Cole Palmer per a un conjunt anglès que torna a ser molt garrepa

ESPANYA

2

ESPANYA: Unai Simón; Carvajal, Le Normand, Laporte, Cucurella; Rodri (Zubimendi, 46'), Fabian, Dani Olmo; Lamine Yamal (Mikel Merino, 89'), Morata (Oyarzabal, 68') i Nico Williams.

GOLS: 1-0 (47') Nico Williams. 1-1 (73') Cole Palmer. 2-1 (86') Oyarzabal.

ÀRBITRE: François Letexier (francès), amb Willy Delajod (francès) al VAR. **T.G.:** A Dani Olmo, d'Espanya; a Stones, Kene i Watkins, d'Anglaterra. **T.V.:** Cap.

PÚBLIC: 75.000 espectadors a l'estadi olímpic de Berlín.

Carles González
BARCELONA

La selecció espanyola és la nova campiona d'Europa. L'equip entrenat per Luis de la Fuente va imposar-se en la final (2-1) a Anglaterra i va aixecar, així, el quart títol de la història

ANGLATERRA

1

ANGLATERRA: Pickford; Walker, Stones, Guéhi, Shaw; Saka, Mainoo (Cole Palmer, 70'), Rice, Bellingham, Foden (Toney, 89'); i Kane (Watkins, 61').

com ara Croàcia, Itàlia, Alemanya, França i Anglaterra, ahir en la final. De fet, el grup anglès, segurament amb més nivell que Espanya pel que fa a plantilla, peça a peça, ha fet tot el contrari en la competició, tot i accedir a l'última estació. El quadre orientat per Gareth Southgate ha estat molt lluny sempre quant a prestacions del que es podia esperar, ha tirat endavant els enfrontaments a empentes i rodolons, gràcies a la puntual fogonada d'algun dels seus futbolistes, i finalment, en el darrer matx, va acabar ensopegant.

A l'estadi olímpic de Berlín, amb el títol en joc, Anglaterra va tornar a oferir la seva versió més garrepa. Els *three lions* juguen amb el resultat, intenten que no passi pràcticament res, fan el partit llarg, aferrats a la idea que algú acabi resolent a dalt. De talent en tenen de sobres, amb Kane, Foden, Bellingham o Saka, encara que cap d'aquests va aparèixer. Sí, però, que van assolir l'objectiu en el pri-

mer temps, en què no hi va haver pràcticament cap acció a les àrees. El combinat estatal va tenir la pilota, però no va ser capaç de generar-li res a Anglaterra, ben endreçada al seu camp. No trobaven espais ni temps per maniobrar els extrems, Nico Williams i Lamine Yamal, tampoc Dani Olmo entre línies, i tot plegat va acabar desembocant en un joc pla. De fet, l'ocasió més clara en aquest acte la van tenir els anglesos, amb una rematada de Foden, després d'una falta lateral que va aturar Unai Simón.

Més aviat, doncs, semblava que passava el que pretenia Anglaterra, mentre Espanya, que a més va perdre just abans del descans un dels seus millors futbolistes, Rodri, per lesió, no s'en sortia. No li va pesar al conjunt de De la Fuente, però, l'absència del pivot del Manchester City, rellevat per Zubimendi, ja que només iniciar-se la segona meitat va colpejar i es va avançar en el marcador. El gol el van cuinar dos dels noms de

l'Eurocopa, Lamine Yamal i Nico Williams (47'), amb jugada del futbolista del Barça i diana del de l'Athletic amb xut creuat. Llavors sí que va canviar el context, la selecció espanyola va trobar-se i va començar a generar ocasions clares, amb què hauria pogut obrir escletxa: Olmo va xutar a fora des de dins de l'àrea; Nico tampoc va afinar amb un tir llunyà; a Morata, Stones li va treure una rematada entre pals; i a Lamine Yamal, Pickford li va negar la diana en un xut enroscat.

Ja no li servia doncs a Anglaterra el que buscava i tampoc li funcionava, ja que ni amenaçava ni se li entreveien arguments per fer-ho, i Southgate va moure fitxa donant entrada a Watkins per Kane, a qui el joc de l'equip anglès l'ha penalitzat molt en un torneig en què ha exhibit una versió pobra malgrat marcar tres gols, i a Cole Palmer. I aquest últim, que ha completat una espectacular temporada amb el Chelsea però havia estat pràcticament inèdit

en la competició, va respondre. Així, Cole Palmer (73'), després d'una transició ràpida dels anglesos, va recollir una pilota de Bellingham a la frontal de l'àrea i amb un xut subtil al pal llarg va empatar.

Amb el marcador igualat, els *three lions* van tornar al pla original i van tornar a fer un pas enrere. A la roja no la va afectar el gol en contra, no es va sentir collada, i va continuar a la seva. Lamine Yamal, després d'una espectacular jugada entre Nico i Olmo, gairebé decanta la balança, però Pickford va tornar-lo a superar. I tot seguit Oyarzabal (86'), que havia entrat per Morata, va caçar una bona centrada de Cucurella per determinar el resultat i el torneig. En els darrers instants, ja a la desesperada, va buscar-ho Anglaterra, i a punt va estar de forçar la pròrroga en l'última jugada amb un córner que va rematar Rice, va aturar Unai Simón, va tornar a rematar Guéhi i Olmo va treure amb el cap sobre la línia de la porteria. ■

112
emergències

**F*O
FF**

UN PAÍS, UN CLAM

EL CANVI CLIMÀTIC, LA SEQUERA I LA CALOR EXTREMA
FAN QUE EL RISC D'INCENDIS SIGUI ALTÍSSIM.
PERÒ EL COMPROMÍS DE LES INSTITUCIONS I
LA CIUTADANIA PER EVITAR-LOS TAMBÉ HO ÉS.

incendisforestals.gencat.cat

**Diputació
Barcelona**

**Generalitat
de Catalunya**

**Per la teva seguretat,
sempre endavant**

BREUS

GIRONA

L'equip, a la Vall d'en Bas. El Girona inicia avui l'estada a la Vall d'en Bas. Dimecres disputarà el primer partit de pretemporada, contra l'Olot al municipal garrotxí (19 h). Dissabte, els gironins s'enfrontaran al Montpeller a porta tancada (11 h) al Royalverd Training Center, on s'entrenaran aquests dies i on s'ha celebrat el festival Vallviva. És per això que els operaris han estat treballant aquesta darrera nit per desmuntar l'escenari i tot l'equipament. ■ A.I

MOTOR

Bou guanya a Bèlgica. Toni Bou (Montesa) va eixamplar ahir a Coblain-au-Pont el seu domini abassegador en el mundial de trial amb un triomf al GP de Bèlgica. El pierenc, que ha guanyat vuit de les nou curses, fa camí cap al seu divuitè títol mundial a l'aire lliure quan només falten tres curses: 60 punts en joc. De fet, amb 177 punts, ara en té 42 de marge sobre el seu company d'equip Gabriel Marcelli i podria ser campió a Cahors el 25 d'agost. ■

Sánchez, tercera ala Gran Bretanya. Sara Sánchez va ser tercera ahir en la segona cursa del GP de la Gran Bretanya al circuit de Donington Park, rere Maria Herrera, que va guanyar, i d'Ana Carrasco, segona, que van dominar de cap a cap. Tanca el viatge a Anglaterra amb dos podis, dissabte va ser tercera, però perd la segona posició del mundial femení. ■

Palou es refà i acaba segon a Iowa. Àlex Palou (Chip Ganassi) es va treure l'espina de la cursa de dissabte, en la qual va haver d'abandonar perquè va xocar contra un mur, i va fregar el triomf al circuit oval d'Iowa, tot i que es va haver de conformar amb un segon lloc que, això sí, el manté en el lideratge de la IndyCar amb 35 punts de marge sobre Will Power, el vencedor de la cursa. ■

Tennis. Wimbledon. Revalida el títol a Londres superant de nou Djokovic per 6-2, 6-2 i 7-6 (4) i completant una exhibició de ritme i recursos i aixeca el seu quart gran eslam, amb 21 anys

Alcaraz lidera el canvi

Joan Martí

BARCELONA / LONDRES

Carlos Alcaraz continua fent història i ahir va guanyar per un contundent i inesperat 6-2, 6-2 i 7-6 (4) en 2h27, jugant un tennis excels, ni més ni menys que el serbi Novak Djokovic en la final de Wimbledon. El murcià revalida el títol que va obtenir l'any passat en el mateix escenari i contra el mateix rival, fet que amplifica el mèrit tenint en compte que el balcànic atresora set títols a l'All England Club en deu finals jugades. Andy Murray, l'any 2013, i Alcaraz, en les dues últimes edicions, han estat els únics capaços de derrotar el balcànic en el darrer partit del torneig. Amb només 21 anys, Alcaraz s'erigeix en el líder de la nova generació i arrodoneix una irrupció fulgurant en el tennis professional, amb quatre títols de gran eslam en quatre finals jugades: Open dels EUA 2022, Wimbledon 2023 i 2024 i Roland Garros 2024. És el tretzè de la història que guanya a París i Londres el mateix any.

Amb 37 anys, Djokovic buscava el seu 25è títol de gran eslam per afirmar encara més el seu lideratge al capdavant de la història del tennis, però haurà d'esperar. De tota manera, el que ha fet a Londres té un gran mèrit. El serbi va passar pel quiròfan el 5 de juny per operar-se el menisc del genoll dret després d'haver-se hagut de retirar a Roland Garros i la seva recuperació ha estat miraculosa. Cap altre dels rivals que ha tingut aquestes dues setmanes, però, no li ha exigint un ritme tan elevat com el que va imposar ahir Carlos Alcaraz i li va costar agafar el fil del partit.

Certament, el deixeble de Juan Carlos Ferrero, molt concentrat, va atropellar Djokovic en els dos primers sets, amb dos trencaments en cada parcial i una gran autoritat. Bons primers, cops virulents des del fons de la pista, mobilitat, deixades –sense abusar-ne i ben executades– i serenitat

Carlos Alcaraz besa el trofeu de campió ■ EFE / EPA / ADAM VAUGHAN

El palmarès

Últims campions

2024	Carlos Alcaraz
2023	Carlos Alcaraz
2022	Novak Djokovic
2021	Novak Djokovic
2019	Novak Djokovic
2018	Novak Djokovic
2017	Roger Federer
2016	Andy Murray
2015	Novak Djokovic
2014	Novak Djokovic
2013	Andy Murray
2012	Roger Federer
2011	Novak Djokovic
2010	Rafa Nadal
2009	Roger Federer
2008	Rafa Nadal
2007	Roger Federer
2006	Roger Federer
2005	Roger Federer
2004	Roger Federer
2003	Roger Federer
2002	Lleyton Hewitt
2001	Goran Ivanisevic
2000	Pete Sampras

per connectar cops guanyadors creuats i paral·lels, sobretot amb la dreta, quan Djokovic pujava a la xarxa com un recurs vàlid per capejar el temporal buscant solucions d'emergència, van provocar un doble 6-2 per fregar-se els ulls davant d'un rival tan qualificat.

Djokovic no pot igualar Federer

Djokovic buscava el seu vuitè títol per igualar els vuit que atresora Roger Federer, el tennista que n'ha guanyat més al selecte club anglès. El suís també lidera amb 105 victòries el rànquing de més triomfs. Nole, però, és el segon en la

llista, amb 97 victòries, que aviat és dit, tot i que ahir li va tocar tastar l'amargor de la derrota contra un rival absolutament desfermat que va marcar el terreny des de la primera pilota. És la dotzena derrota del balcànic en el torneig.

El protagonista

“Ha estat un partit molt complet. Estic orgullós del meu joc i de l'equip, de com hem gestionat un partit complicat mentalment”

“Tenia molts nervis però he jugat amb calma i les idees clares, tot i que no he fet un dels meus millors partits”

Carlos Alcaraz

Un joc premonitori

De fet, el primer joc va ser una mena d'espòiler del que seria la final, amb el balcànic patint al servei i el murcià certificant un trencament en la cinquèna oportunitat. Una agonia de catorze minuts per al de Belgrad, que arribava sempre tard i veia com el

seu rival tornava a celebrar una ruptura en el cinquè joc de l'enfrontament, segellada amb una doble falta. La pressió en les restades d'Alcaraz i el ritme inassumible que imposava passaven factura al serbi, que va tornar a perdre el servei dos cops en el segon parcial, en el primer i el se-

La final

ALCARAZ (3)		DJOKOVIC (2)
5	'Aces'	8
6	Dobles faltes	4
59%	% 1r servei	70%
47/56	Punts 1r servei	47/71
20/39	Punts 2n servei	12/30
5/14	Punts de 'break'	1/3
42/101	Punts restant	28/95
16/22	Punts a la xarxa	27/53
42	Punts guanyadors	26
24	Errors no forçats	25
109	Punts totals	87

tèjocs (6-2). El tercer acte, en canvi, va ser força més igualat. Djokovic va apujar el nivell però el murcià, malgrat tot, tenia a la mà el partit amb 5-4 i 40-0 al servei. Una doble falta, una volea fallada i la tossuderia de l'heptacampió, que es va aferrar a la pista com els grans, li van permetre segellar el seu primer *break* de tot el partit (5-5). El públic, amb ganes de gresca, va somiar amb el miracle. Alcaraz, no obstant això, es va recentrar i va ser millor en el *tie-break*, amb un joc seriós i algun cop imprevisible marca de la casa que el defineix. ■

Ciclisme. Visma arrisca imposant un ritme molt fort en l'etapa dels cinc ports i Vingegaard ataca, però Pogacar respon i surt dels Pirineus amb doblet i més de tres minuts d'avantatge

Poder sense discussió

Xevi Masachs
BARCELONA

L'últim descans que es pren el Tour abans d'enfilar la recta final cap a Niça serveix per ratificar el poder de Tadej Pogacar (UAE), que si no és per algun defalliment inesperat tindrà molt ben encarrilada la tercera victòria. No podia aspirar a un millor colofó de la segona setmana, la que acabava amb dues proves de foc seguides al Pirineu, resoltes amb doblet per a l'eslovè, que tornava a entrar sol al Plan de Belha per celebrar el seu catorzè triomf parcial del Tour i agafar més de tres minuts de renda al capdavant. No es pot dir que no el possessin a prova ni Jonas Vingegaard ni l'equip, el Visma, que va voler imposar un ritme molt alt en l'etapa dels cinc ports, per comprovar si Pogacar tremolava. Res més lluny.

L'atac i la resposta

Seguint el pla traçat pel Visma, Vingegaard va atacar el líder en els últims deu quilòmetres del Plan de Belha, el port de categoria especial que culminava una etapa amb molta muntanya i molta calor. L'atac va derivar en una lluita titànica entre els dos últims campions del Tour, amb l'eslovè enganxat a la roda del danès. Pogacar no només va resistir, sinó que va esperar el seu moment. I a poc més de cinc quilòmetres, va engegar la moto i va fer l'estirada. No es pot negar que Vingegaard ho hagués provat, però va haver de claudicar davant la fortalesa del ciclista vestit de groc, que va fer una altra exhibició i no va parar de pedalar amb força fins que va creuar la línia de meta, 1:08 abans (i quatre més per la bonificació) que Vingegaard, que necessita ara retallar 3:09 per aspirar al lideratge. Evenepoel, tercer, va entrar a 2:51 de Pogacar i és a 5:19 en la general.

Des de l'inici

L'arribada dels tres primers al cim de categoria especial contrastava amb una etapa amb moviment

Pogacar, feliç després de completar el seu domini al Pirineu ■ EFE / EPA / GUILLAUME HORCAJUELO

Protagonista

“Mai m'hauria imaginat aquest desenllaç de la segona setmana. Tot i la calor, l'equip ho ha fet molt bé. Ha estat increïble”

“Visma ha imposat un ritme alt. A l'última pujada estava una mica al límit, però també he vist que Vingegaard començava a patir”

“Té bona pinta, amb un avantatge que em dona comoditat. He de mantenir la mentalitat en la tercera setmana”

Tadej Pogacar

Classificacions

Etapla 14 (197,7 km)

1r T. Pogacar (UAE)	5h13:55
2n J. Vingegaard (Visma)	a 1:08
3r R. Evenepoel (Soudal)	a 2:51
4t M. Landa (Soudal)	a 3:54
5è J. Almeida (UAE)	a 4:43
6è A. Yates (UAE)	a 4:56
7è S. Buitrago (Bahrain)	a 5:08
8è C. Rodríguez (Ineos)	m.t.
9è R. Carapaz (EF)	a 5:41
10è F. Gall (Decathlon)	a 5:57
11è T. Johannessen (Uno-X)	a 6:27
12è D. Gee (Israel)	a 6:29
26è M. Soler (UAE)	a 21:56

General (2.641 km)

1r T. Pogacar (UAE)	61h56:24
2n J. Vingegaard (Visma)	a 3:09
3r R. Evenepoel (Soudal)	a 5:19
4t J. Almeida (UAE)	a 10:54
5è M. Landa (Soudal)	a 11:21
6è C. Rodríguez (Ineos)	a 11:27
7è A. Yates (UAE)	a 13:38
8è G. Ciccone (Lidl)	a 15:48
9è D. Gee (Israel)	a 16:12
10è S. Buitrago (Bahrain)	a 16:32
11è F. Gall (Decathlon)	a 17:01
12è M. Jorgenson (Visma)	a 20:15
30è M. Soler (UAE)	a 2h02:53

Muntanya

1r T. Pogacar (UAE)	77 punts
2n J. Vingegaard (Visma)	58
3r R. Evenepoel (Soudal)	42
Regularitat	
1r B. Girmay (Intermarché)	363 punts
2n J. Philipsen (Alpecin)	277
3r B. Coquard (Cofidis)	147
Joves	
1r R. Evenepoel (Soudal)	62h01:43
2n C. Rodríguez (Ineos)	a 6:08
10è S. Buitrago (Bahrain)	a 11:13
Equips	
1r UAE Team Emirates	186h12:00
2n Visma Lease A Bike	a 55:03
3r Red Bull Bora	a 2h30:01

L'organització pren mesures contra la covid

L'organització del Tour va anunciar que l'ús de la mascareta serà obligatòria per als que s'acostin als ciclistes en la sortida o al final de les etapes. Pren aquesta mesura, dirigida al seu personal, als convidats i als periodistes, després que alguns corredors hagin hagut d'abandonar la prova per haver donat positiu per covid. És el cas de Juan Ayuso i Tom Pidcock. També hi ha hagut ciclistes que han mostrat alguns símptomes debils. Les mascaretes ja s'havien fet més visibles entre responsables tècnics.

les expectatives d'èxit dels escapats. Era el torn dels favorits. I Pogacar va demostrar que el seu lideratge no té discussió. ■

Thierry Henry rep la torxa olímpica ■ EFE/EPA/J. MATTIA

Olimpisme. La torxa fa un recorregut de dos dies fins avui

El foc inunda París d'esperit olímpic

Joan Martí

BARCELONA / LONDRES

La torxa olímpica va arribar ahir a París i va desfil·lar pels Camps Elisis, passant pel Grand Palais i el Petit Palais, abans de travessar el Jardí de Luxemburg, un oasi verd de 25 hectàrees al cor de la ciutat, en el marc del dia nacional de França, el 14 de juliol, en un acte simbòlic que va escenificar el gran prelude dels Jocs, que es disputaran del 26 de juliol a l'11 d'agost. Un militar dalt d'un cavall va tenir l'honor de descendir l'avinguda Foch portant la torxa fins a l'Arc de Triomf, on l'esperaven un grup de joves de Seine-Saint-Denis. El militar va encendre la torxa a un dels joves, tots vestits de blanc al davant de la tribuna presidencial situada sota l'Arc de Triomf, el punt culminant dels Camps Elisis. L'itinerari s'allargarà fins avui, amb la participació de 520 persones, que es rellevaran en trajectes d'entre 200 i 400 metres. Entre ells, l'exjugador del Barça Thierry Henry, seleccionador francès sub 21, que va iniciar el recorregut als Camps Elisis. L'Assemblea Nacional, el Panteó, la Sorbona, la plaça de la Bastilla, la sala Batclan, el teatre Olympia, la plaça Vendôme, el Louvre i el Centre Pompidou, són alguns dels punts del recorregut d'ahir, que es va acabar a l'ajuntament, on es va encendre un pevetter. Avui, el recorregut començarà al nou La Chapelle Arena, i finalitzarà a la plaça de la República. ■

OPINIÓ

Pol Pardini
FILÒSOF

Espanya i la crisi d'identitat catalana

Escric aquestes paraules sense saber si Espanya ha guanyat la final de l'Eurocopa contra Anglaterra. També les escric amb el cor i el cos encongits, com si estigués a punt de confessar una infidelitat a la persona que estimo. I és que haig de reconèixer que ja fa un temps que canto els gols de la selecció espanyola amb (massa) entusiasme. I començo a dubtar de la veu interior que m'assegura que miro els partits d'Espanya només perquè el seu joc s'assembla al del Barça.

Ser català és una part fonamental de la meua identitat. Però què vol dir, per a mi, ser català? I què comporta? Primer de tot, soc català perquè em sento català. Aquest sentiment no té necessàriament l'origen en una decisió racional, sinó que neix d'una combinació de factors, alguns dels quals són contingents: l'entorn on vaig créixer, l'educació rebuda, o les associacions positives i negatives en el subconscient que la meua ment no ha registrat. Ja d'adult, sí que ha estat una decisió conscient donar força a aquest sentir-se català. Tot i que en els últims deu anys he viscut més a l'estranger que a Catalunya, estimo el to, els mots i l'estructura de la llengua catalana, m'enamoren les receptes dels meus avis, i em segueixo reconeixent en el caràcter català quan me l'atribueixen des de fora: tossut, orgullós i potser un pèl desconfiat, però també tenaç, acollidor i enginyós. També sento una responsabilitat amb el poble català i la cultura catalana, així com un compromís a garantir que tinguem les condicions polítiques per protegir-los, i que puguem prosperar.

Entenc que és aquesta dimensió política la que ha contribuït al fet que molts catalans sentim que, per ser catalans de debò, no podem permetre'ns sentir una afinitat amb Espanya, o amb tot allò que la representa. De la mateixa manera que molts de nosaltres estem convençuts que la independència és l'única via política perquè la cultura i la identitat catalanes tinguin espai per expressar-se i créixer, també ens hem persuadit que sols podem ser catalans si neguem els possibles llaços

Lamine Yamal (esquerra), amb companys ■ EFE / J.J. GUILLÉN

identitaris amb Espanya. La falta de reconeixement, els abusos i l'opressió rebuts recentment i al llarg de la nostra història, han passat factura. Potser per això em sento culpable de donar suport a la selecció espanyola, i desitjar que guanyés l'Eurocopa.

Dit això, em pregunto si aquesta alienació és més una mostra de feblesa que de força. Itàlia és part de qui soc pel meu pare. Colòmbia, que espero que hagi guanyat la copa Amèrica, és part de qui soc per la meua dona. Els Estats Units són part de qui soc perquè és on visc i on ha nascut la meua filla. I Espanya també és part de qui soc. Des de fora, veig que Catalunya comparteix valors i tradicions amb moltes regions d'Espanya, tot i les diferències. La independència és la solució que Catalunya necessita. Però la independència política no ens exigeix forçar un distanciament cultural o identitari. I la pregunta que em faig és: quant poder té Espanya encara sobre nosaltres que encara sentim la necessitat de negar-la?

LA ZONA AMPLA

Firmaria que ens repassessin

Heu passat d'omplir els estadis més grans per veure competir la nostra selecció masculina de futbol, encara que fos una costellada, a la multiplicació de pantalles gegants en ciutats del país per una final de *la roja* que es veia en obert (amb rècords d'audiència) i que, per tant, els bars també oferien sense pagar la morterada que els demana LaLiga. La reivindicació de l'oficialitat de les seleccions catalanes ha caigut de l'agenda política; negar-ho seria absurd. Que no ens ho acceptarien mai? Que no es pot comparar ni a l'amnistia perquè allò que realment no suportarien de cap manera és un Catalunya-Espanya de futbol? És clar que assolir la independència, tenir un estat sobirà, seria el camí curt i bo per veure competir les nostres seleccions en els grans campionats. Però com que allò de culminar la feina sona més ara a utopia que a objectiu a l'abast, no estaria de més rescatar la lluita –les costellades no cal– perquè l'Estat s'avingués a reconèixer que tenim dret a competir en nom propi. O com a mínim que no s'ho agafés com una obsessió i forçés com ha fet, i continuaria fent, en les federacions i organismes internacionals, que ja prou costaria fer-los entrar en raó. Tant si ens cauen millor o pitjor els protagonistes de competicions com l'Eurocopa, n'hi ha que l'únic que desitgem és poder sentir-nos-hi representats. Encara que no guanyéssim. Firmaria que ens repassessin, per descomptat. Però ser-hi. I si ho tornem a provar? El no ja el tenim.

Xevi Masachs

L'ESPORTIU

C/ Falgàs, 13. 17005. Girona
Tel: 972 186 400.

info@lesportiudecatalunya.cat
Dipòsit Legal: GI-680-2014

Amb el suport:
Departament de Cultura
Departament de la Presidència

EDITA: HERMES COMUNICACIONS SA.
PUBLICITAT: EDU CIURANA.

DIRECTOR
XEVI MASACHS I PERACAUULA.

DIRECTOR ADJUNT
JOAN MARTÍ.

EL REI DE LA RAJOLA.COM

Porcellànic

13.95 € m²

14.95 € m²

INTERIOR EXTERIOR